

Partitures i textos de cançons tradicionals d'Andorra i del Pirineu

Cançons interpretades per Artur Blasco en ocasió de la cloenda de les XX Jornades. El sentit del folklore avui.

Artur BLASCO i GINÉ

Sèrie 23- Número 3

Societat Andorrana de Ciències

1017

XX Jornades
El sentit del folklore, avui

La **Societat Andorrana de Ciències** té el plaer de convidar-vos al concert de cançons tradicionals d'Andorra i Pirineu, a càrrec d'**Artur Blasco**, acompanyat per Marién de Casimiro

Programa

1. El ninou (Artur: veu i culleres)
2. La flor del pèsol (Artur: veu i acordió)
3. Jota de Cabó (Artur: veu i guitarró, Marién: veu i postisses)
4. Jotes d'Organyà (Artur: veu i guitarró, Marién: veu i postisses)
5. Cobles del Peirot (Artur: veu i pandero, Marién: rabequet)
6. Montanhes Araneses (Artur: veu i rabequet, Marién: rabequet)
7. Jota de renoms de pobles de les Valls d'Aneu (Artur: veu i rabequet, Marién: rabequet)
8. Non plores Tonet (Artur: veu i acordió, Marién: violí)
9. Els quatre xolladors de la Vall d'Andorra (Artur: veu i acordió, Marién: violí)
10. Andorra La Vella (Artur: veu i acordió, Marién: violí)

L'acte tindrà lloc **divendres 15 de maig del 2015**, a **dos quarts de 9 del vespre**, al Centre Cultural La Llacuna carrer Mossèn Cinto Verdaguer 4 Andorra la Vella

Col·laboren:

 Crédit Andorrà

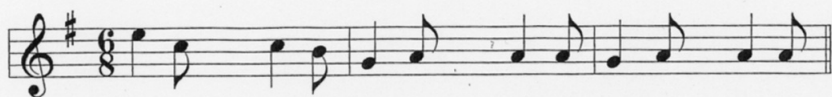
 Govern d'Andorra

 Comú d'Andorra la Vella

El Ninou

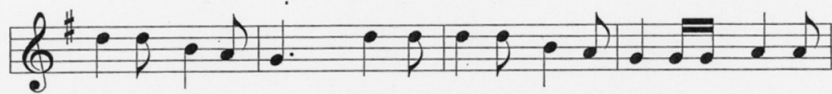
Lo pri - mer goig, dig - na - ta - ment que ens ha tra -
mès lo Rei del Cel, hon - rat Sant Ga - bri - el con - sue - lo de Ma -
ri - a. Lo se - gon, da - munt del bou, ma - ta
l'ei - na de la flor de Je - su - crist Nos - tre Se -
nyor, res - su - ci - tà el ter - cer di - a. Lo ter -
cer, de l'au - ri - ent dels tres reg - nes fou pre -
sent; vo - len sa - ber lo nai - xe - ment de Je - sús, fill de Ma -
ri - a. Lo quart, Sant As - troc, Sant As -

troc se - nyals de foc, nin - gún dels àn - gels no s'ha

mort fins a l'ho - ra del mig - di - a. Lo

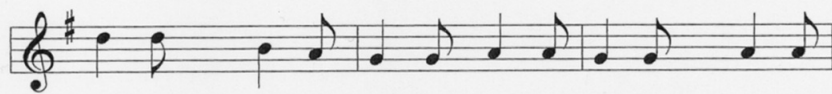
quint, que no té pa. Sant Es - te - ve en va a bus - car per a - que - lles

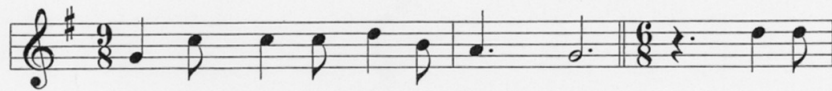
por - tes, a cap - tar per do - nar - nos a - le - gri - a.

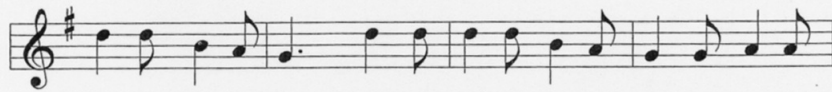
Lo si - sè, me - ra - ve - llós, pren so es -

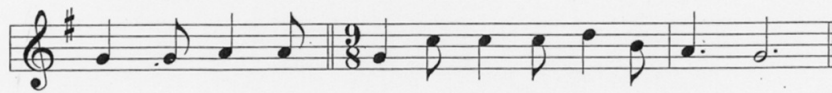
pa - sa_i po - de - rós pu -jà_i bai - xà del cel amb

Vós, i amb Vós, Ver - ge Ma - ri - a. Lo se -

té, l'es - car - ce - ller, pren so es - pa - sa_i son bro - quer; se'n pu - gi_a

dalt del ga - lli - ner cri - dant que més vo - li - a.

Lo vui - tè, l'a - ca - ment del Fill de
 Déu om - ni - po - tent, se'n por - ti l'à - ni - ma en sal - va -
 ment fins a l'ho - ra - bo - na si - gue. Lo no - vè si_ens do -
 nau, si_ens do - nau o no_ens do - nau, com - pa -
 nyons ve - nen ra - de - re que_ens vo - len a - pe - dre -
 gar. No - sal - tres com a va - lents ho - mes ens vo -
 lem a - de - fen - sar. La bo - na ca - sa, la bo - na
 bra - sa, lo bon ti - ó, lo bon car - bó. San - ta nit que Déu nos
 dó! En a - ques - ta ca - sa si hi_ ha ca - sa - des Déu les

tin-gui_a - com - pa - nya - des i als bra - ços de son se -
 nyor. La bo - na ca - sa, la bo - na bra - sa, lo bon ti -
 ó, lo bon car - bó. San - ta nit que Déu nos dó!

EL NINOU

Lo primer goig, dignatament
 que ens ha tramès lo Rei del Cel,
 honrat Sant Gabriel,
 consòl de Maria.

Lo segon, damunt del bou,
 Magdalena que ella fou
 de Jesucrist Nostre Senyor,
 ressucità al tercer dia.

Lo te5rcer, de l'aurient
 dels tres regnes fou present;
 volen saber lo naixement
 de Jesús fill de Maria.

Lo quart, Sant Astroc,
 Sant Astroc senyals de foc,
 cap dels àngels no s'ha mort
 fins a l'hora del migdia.

Lo cinqué que no té pa.
 Sant Esteve en va a buscar
 per aquelles portes, a captar
 per donar-nos alegria.

Lo sisè meravellós,
 pren son espasa i poderós
 pujà i baixà del cel amb Vós,
 i amb Vós, Verge Maria.

Lo setè, l'escarceller,
 pren son espasa i son broquer
 se'n puja a dalt del galliner
 cridant que més volia.

Lo vuitè, l'acabament
 del Fill de Déu omnipotent,
 se'n porta l'ànima en salvament
 fins a l'hora bona sia.

Lo novè, si ens donau,
 si ens donau o no ens donau,
 comnpanyons vénen radere
 que ens volen apedregar.
 Nosaltres com a valents homes
 ens volem adefensar.

La bona casa, la bona brasa,
 lo bon carbó, lo bon tió.
 Santa nit que Déu nos do!

La Flor del Pèsol

LA FLOR DEL PÈSOL

Cobles noves són dictades
per Don Marc, el tres d'abril;
tretes són per una noia
de divuit anys, molt gentil,

Que n'és filla de la Selva,
de la Vall de Santa Agnès.
Li diuen la flor del pèsol
de tant bonica que n'és.

Les belleses de la noia
jo us les aniré explicant:
no és alta ni és baixa
i té el caminar elegant.

Un front ample, ple de gràcia,
li llueix sense posa-hi res.
Li diuen la flor del pèsol
de tant bonica que n'és.

Té la cara blanca i fina,
lluïda com el marfil;
i una rosa a cada galta
collides al mes d'abril.

I un clotet en té a la barba
que li afavoreix molt més.
Li diuen la flor del pèsol
de tant bonica que n'és.

Ella en té una cabellera
qui la veu n'hi queda extrany;
no és rossa ni és negra
sinó en té el color castany.

La dent blanca i menudeta,
i aquell mirar tant entès.
Li diuen la flor del pèsol
de tant bonica que n'és.

Els pares d'aquesta noia
n'han tingut molts pretendents
i ara diu volen casar-la
perquè no li passi el temps.

Diu que la volen casada
amb hereu ric i pagès.
Li diuen la flor del pèsol
de tant bonica que n'és.

Allà a El Pont de l'Armentera
s'ha trobat amb un xicot;
el fadrí l'ha demanada
i li ha donat pebrot.

Co - bles no - ves són dic - ta - des per don Car - les Tres - de -
vall d'u - na no - ie - ta molt ma - ca de l'e -
dat de di - vuit anys. Que n'és fi - lla de la
Sel - va de la vall de - San - ta Ag - nès li di -
uen la Flor del Pè - sol de tan bo - ni - ca que n'és.

Diu que la volen casada
amb hereu ric i pagès.
Li diuen la flor del pèsol
de tant bonica que n'és.

Allà a El Pont de l'Armentera
s'ha trobat amb un xicot;
el fadrí l'ha demanada
i li ha donat pebrot.

Diu que no es vol casar encara
i que en pensa trobar més.
Li diuen la flor del pèsol
de tant bonica que n'és.

El jove que la festeja
fins ha arribat a dir
que si no es pot casar amb ella
vol matar-la i fugir.

N'ha fet molts passos per ella
i no n'ha aprofitat res.
Li diuen la flor del pèsol
de tant bonica que n'és.

Li diuen la flor del pèsol
de tant bonica que n'és.

Jota de la Vall de Cabó

A Cabó la rosa
l a El Vilar el clavell;
l a Pujal la perla
i a Ares el ramell.

Si Cabó n'és una rosa,
i El Vilar n'és un clavell;
doncs Organyà n'és un lliri
rodejat de pensaments.

l a la jota, jota,
si a Cabó la rosa,
i a la jota, jota,
a El Vilar el clavell.
A la jota, jota,
no hi ha flor més bona,
a la jota, jota,
que a Montanisell.

Per de sota, la gran horta
amb Bordonera al costat;
també tenim nenes
maques
d'Organyà al Cap de la
Vall.

l a la jota, jota,
si a Cabó la rosa,
i a la jota, jota,
a El Vilar el clavell.
A la jota, jota,
no hi ha flor més bona,
a la jota, jota,
que a Montanisell.

A El Vilar hi ha les guapes,
i al Pujal són les gentils;
a Cabo les presumides
burladores de fadrins.

I a la jota, jota,
sí a Cabó la rosa,
i a la jota, jota,
a El Villar el clavell.
A la jota, jota,
no hi ha flor més bona,
a la jota, jota,
que a Montanisell.

A l'Oliva les poncelles
i a cal Simón les galants;
a Senyús les perfumades
i a Favà la flor del ram.

I a la jota, jota,
sí a Cabó la rosa,
i a la jota, jota,
a El Villar el clavell.
A la jota, jota,
no hi ha flor més bona,
a la jota, jota,
que a Montanisell.

A Oliana diu que llauren
i a Nargó porten el jou;
i a Organyà la clavilla
les nenes del carrer Nou.

I a la jota, jota,
sí a Cabó la rosa,
i a la jota, jota,
a El Villar el clavell.
A la jota, jota,
no hi ha flor més bona,
a la jota, jota,
que a Montanisell.

Baixeu coca als cantaires
per 'nar a beure l'aiguardent;
que les dotze són tocades
i la una va corrent.

I a la jota, jota,
sí a Cabó la rosa,
i a la jota, jota,
a El Villar el clavell.
A la jota, jota,
no hi ha flor més bona,
a la jota, jota,
que a Montanisell.

JOTA DE LA VALL DE CABÓ

5 A Ca hó la so - so i a El Vi lar el cla - vell

9 i a Tu - jalt la per - la i a A - ra el ra - mell - Si Ca

13 hó més - u na re - sa sí el Vi - lar més un cla - vell, doncs Or -

17 gu - nyà més un lli - ri re - de - jat de pen - sa - mena. Per de

21 so - ta la gran hau - ta i amb Tur - do - ne ra el cax - tat, tam - bé

25 la - man no nos res - quats que me ca - ti - man de ve - ri - tat. I a la jo - ta,

29 jo ta, i a Ca - hó la ro - sa i a la jo - ta, jo - ta, a El Vi - lar el Cla - vell i a la jo - ta,

jo - ta no hi ha flor més ho - na i a la jo - ta, jo - ta que a Mont - xi - nell. Sí Ca

bó més - u - na re - sa sí el Vi - lar més un cla - vell doncs Or -

gu - nyà més un lli - ri re - de - jat de pen - sa - mena.

LES JOTES D'ORGANYÀ

①

A-ra can-ta-rem les jo-tes que can-ta-ven a Or-ga-nyà to-Si-do i la se-va co-lla quan a-ra-ven a ran-don.

②

Va-ja un em-bo-lic que t'ho dic que vi-va la jo-ta per ai-xò ve-nim per ai-xò per can-tar-la to-ta per ai-xò ve-nim per ai-xò per can-tar can-ta-rem la jo-ta fins a re-ber-tar.

LES JOTES D'ORGANYÀ

Les albarques tinc trencades,
els pantalons sense culera;
les butxaques sense un quarto,
vaja un hivern que m'espera.

Jo d'amors en tinc uns quants
i a ningú li importa res;
amics que rondo de nits
i d'altres de forasters.

Vaja un embolic, que t'ho dic,
que viva la jota;
per això venim, per això,
per cantar-la tota.
Per això venim, per això,
per cantar;
cantarem la jota
fins a rebenjar.

Vas dir que no em volies
i ara em tornes a estimar;
quan llenço les espardenyegues
no me les torno a posar.

LES JOTES D'ORGANYÀ (TERCERES PART)

③

Vas dir que no em vo-li-es i a-ra em tor-nes a es-timar quan llen-ço les es-par-de-nyes amb qua-tre mu-les i un ca-rro.
Vas dir que no em vo-li-es i a-ra em tor-nes a es-timar quan llen-ço les es-par-de-nyes no me les tor-no a po-sar. Va-ja un em-bo-lic et'ho dic...

El roser cria la rosa
i l'egüa cria el pollí;
les mares crien les filles
i no saben per aquí.

Vaja un embolic, que t'ho dic...

El sol li va dir a la lluna,
ja rondes fa massa estona;
que dona que surt de nits
no pot ser cap cosa bona.

La teu mare té la culpa
per deixar la porta oberta;
i jo per ficar-me dintre
i tú per estar-te quieta.

Vaja un embolic, que t'ho dic...

LES COBLES DEL PEIROT

Lo Peirot aixeca guerra,
té els soldats aquartelats;
per riberes i muntanyes
tots los passos té tancats.
Ell n'és molt venerat,
la di-go, di-go, di-go, di-go.
Ell n'és molt venerat
o per força o per grat.

A Sant Julià i Andorra
ha posat comunitat;
fan l'ofici sense cera
i d'oli mai n'han gastat.
A Les Caldes i Engordany,
la di-go, di-go, di-go, di-go.
A Les Caldes i Engordany
gemegant passen tot l'any.

La Farga està en compromís
I l'envien a Juberrí .
Aubinyà les fa d'eixida
per a dar-los refrigeri.
En aquesta situació
la di-go, di-go, di-go, di-go.
En aquesta situació
no fan més que el ploricó.

Bixissarri i Fontaneda
lo passaren amb raons;
luego que els tragué lo acte
ja cauen de genollons.
Perdó li han demanat,
la di-go, di-go, di-go, di-go.
Perdó li han demanat
si amb res li havien faltat.

Andorra, Encamp i Canillo
temps ha que ho passen molt mal.
Los d'Ordino i La Massana
paguen lo mateix censal.
Juverri i Sant Julià,
la di-go, di-go, di-go, di-go.
Juverri i Sant Julià
a Peirot paguen lo gra.

LES COBLES DEL PEIROT

Lo Pei - rot ai - xe - ca gue - rre té els sol - tats a - quar - te -
lats; per ri - be - res i mu - ta - nyes tots los pas - sos té tan -
cats. Ell n'és molt— ve - ne - rat, la di - go, di - go, di - go,
di - go. Ell n'és molt— ve - ne - rat o per for - ça o per grat.

MONTANHES ARANESES

Aqueres montanhes
que tan nautes son,
m'empèishen de véder
mèns amors a on son.

Se cantes per que cantes,
cantes pas per jo,
cantes per ma hilha
que non ei près de jo.

Nautes se son nautes
ja s'abaisharán
es mies amoretes
que s'aproparán.

Se cantes per que cantes,
cantes pas per jo,
cantes per ma hilha
que non ei près de jo.

Dessús dera mia hièstra
i a un auderonh;
tota era net cante
cante sa cançon.

Se cantes per que cantes,
cantes pas per jo,
cantes per ma hilha
que non ei près de jo.

Montanhes coronades
tot er an de nhèu,
tan nautes e bères
que vos pune eth cèu.

Se cantes per que cantes,
cantes pas per jo,
cantes per ma hilha
que non ei près de jo.

Aqueres montanhes
que tan nautes son,
m'empèishen de veder
mèns amors a on son.

MONTANHES ARANESES

A - que - res mon - tan - hes que tan nau - tes son,
m'em pèi - shen de vé - der mèns a - mors a on son.

JOTA DE DITES I RENOMS DE POBLES DE LES VALLS D'ÀNEU

Do Major

A = Tir-ria són les qua-pes i ara-ós ja no ho són tant i ainet les serafines i a Alins la flor del ram.

JOTA DE DITES I RENOMS DE POBLES DE LES VALLS D'ÀNEU

A Tirvia són les guapes,
a Araós ja no ho són tant;
a Ainet les serafines
i a Alins la flor del ram.

A La Guingueta són 'turades,
a Escaló ja no ho són tant;
a Llavorsí les espiaires
que espïen les passejants.

Rossegamantes d'Isabarre,
i gavatxos les d'Alós;
renocs són les de Borén
i tanecos de Berrós.

Borratxos les de Cervi
i orcs són les de Gavàs;
i entre els gormands d'Esterrí
n'hi ha molts de barreats.

Corbelles de Llaborre
i escobés d'Unarre;
corbellons de Burgo
i golluts d'Escalarre.

Matarrucs els de València,
paflorits els d'Escaló;
santuaris d'Estais
i orcatés les d'Espot.

Escanyacabres de Jou
i gorretes d'Estarón;
esbalssatocinos d'Escart
i gorretes d'Estarón.

NON PLORES TONET

Non plo-res To-net, quei bè: ra era net
a-mics e go-ja-tes non t'en fol-ta-ran a-mics
e go-ja-tes non t'en fol-ta-ran que n'ia de ben
qua-pes e-na Val d'A-ran

NON PLORES TONET

Non plores, Tonet,
qu'ei bèra era net,
amics e gojates
non te'n faltaran.

Amics e gojates
non te'n faltaran,
que n'ia de ben guapes
ena Val d'Aran.

Quina net més bèra,
quina net més doça,
quan pera ribèra
canten es pastors.

Quan pera ribèra
canten es pastors,
en són lhet de mossa,
en són lhet de flors.

Eth hum des cavanés
comence a pujar,
ja tòque es campanes
eth nòste escolan.

Se'n van es esteles,
belèguen es oelhes,
eth taure ja brame,
hame es vaques an.

Audèths e montanhes,
es aigües deth riu,
es agles e bosqui
ja canten a Diu.

Canten per a sèrra
crabes e vedèths,
qu'és cants dera tèrra
son es cants més bèths.

Era broma humida
s'esten e s'acòste;
s'esten e s'acòste
per Moncorbison.

Digam de seguida
toti eth Parenoste;
toti eth Parenoste
qu'ei nòsta oracion.

ELS QUATRE XOLLADORS DE LA VALL D'ANDORRA

Quatre xolladors
de la Vall d'Andorra
van 'nar a xollar al Vallès,
els quatre de colla.
La camisa em pica,
no sé què tindrè;
tornem-se'n a casa
a veure la muller.

Què els hi comprarem
a les nostres dones
que tantes setmanes
les hem deixat soles.
Sabates i mitges,
davantall també;
vàlga'm Déu, Roseta
que t'estimo bé.

Mestresses d'Andorra
jo us vull avisar:
treieu les esquelles
abans de xollar.
Que treient la llana
sota del collar
un cop d'estissores
les pot degollar.

Mestresses d'Andorra
jo us vull avisar:
teniu un costum
que l'heu de deixar.

ANDORRA LA VELLA

Andorra la Vella,
Sant Julià també,
jo que a la parròquia,
jo que no hi tinc res.

I aquí hi vinc Mesona,
i aquí hi vinc per Vós,
si en voleu donar la Tonya
a l'artiller el capmajor.

ELS QUATRE XOLLADORS DE LA VALL D'ANDORRA

Quatre xolladors de la Vall d'Andorra van 'nar a xollar al
Vallès els quatre de colla, La camisa em pica no sé
què tindrè, tornem-se'n a casa a veure la muller.

El dia de tondre
convideu el rector
com si fós un dia
de festa major.

El dia de tondre
no els doneu sarrons
que n'hi ha de joves
que no els saben bons.
Déu-los llangoniça
i donja amb arròs,
que és una vianda
que els fa un bon cos.

La plana d'Andorra
formen dos riuets;
el de La Massana
és el petitet.
Que n'hi ha unes truites
de dos pams i mig,
de cada una d'elles
si n'hi ha un bon tip.

Els pagesos d'Andorra
ja els coneixereu;
els més hisendats
se'n van a La Seu.

Venen bones mules
i bestiar gras.
De dobles de quatre
si en fan un cabàs.

El primer d'Andorra
és Sant Julià;
és el primer poble
que hi podeu trobar.
Els segons d'Andorra
Caldes i Encamp;
a Santa Coloma
molt tabaco fan.

Andorra la Vella

An-do-ria la Ve-lla Sant Ju-lia tam-be' Jo que a la pa-
rro-quia, jo que no hi tinc res.

Guerres són cridades,
ell hi ha d'anar;
la taranneta de la Tonya
no fa sinó plorar.

No ploris Tonyeta
que ja tornarà;
te'n portarà unes sabates
del millor tafetà.

Andorra la Vella,
Sant Julià també,
jo que a la parròquia,
jo que no hi tinc res.

De l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya